

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Mgr. J. Š.**

zastoupeného advokátem Mgr. Davidem Rašovským
sídlem Hlinky 135/68, Brno

proti
žalovanému: **policejní prezident**
sídlem Strojnická 27, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2022, čj. PPR-791-5/ČJ-2022-990131

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále též „služební orgán“ nebo „ředitel“) rozhodnutím ze dne 1. 12. 2021, čj. JMK-20710/2021 (dále též „rozhodnutí o propuštění“), propustil žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České

republiky, pro porušení služebního slibu zavrženíhodným jednáním, které má znaky trestného činu podvodu.

2. Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 3. 3. 2022.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Je nepřezkoumatelné, neboť služební orgán nevysvětlil, proč propustil žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Služební orgán neuvedl důvody, které jej k tomuto procesnímu postupu vedly a nelze je tak ani přezkoumat. Tuto vadu samozřejmě nemůže zhojit žalovaný.
4. Napadené rozhodnutí je i nezákonné. Žalobce zpochybňuje postup služebního orgánu, nikoliv samotnou podstatu. Služební orgán totiž žalobce propustil podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, což služebnímu orgánu umožnilo využít zvláštní řízení v § 183 téhož zákona se všemi jeho specifiky. Žalovaný musel mnohé vady rozhodnutí o propuštění napravovat až v odvolacím řízení. Žalovaný sám rozebral jednotlivé formální znaky trestného činu a jejich naplnění, přičemž tuto podrobnou analýzu provedl až v napadeném rozhodnutí. Tím ale žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení, když se žalobce o důvodech rozhodnutí dověděl až z odvolacího rozhodnutí. Žalovaný k takovým změnám může přistoupit jen v případě, má-li oporu v dosud zjištěném skutkovém stavu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012 - 47, bod 29). Žalovaný nepřipustně nahradil roli prvostupňového orgánu.
5. Žalobce dále nesouhlasí s tím, jak správní orgány odůvodnily svůj postup podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Podle žalovaného bylo na volné úvaze služebního orgánu, jaký postup při propuštění žalobce zvolí. Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 14. 9. 2016, čj. 10 As 61/2015 - 69 a ze dne 12. 9. 2018, čj. 7 As 285/2018 - 30) však definoval jasná kritéria, podle kterých je postup v § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru nejprůběhavější. Judikatura nastavila určité podmínky pro volbu jednotlivých postupů propuštění podle zákona o služebním poměru a služební funkcionář se musí vyvarovat libovůle. Svůj postup pak musí taky náležitě odůvodnit.
6. Konečně, doznání žalobce nezavazuje správní orgány povinnosti provést úplné dokazování tak, aby o skutkovém stavu věci nebyly důvodné pochybnosti.

III. Argumentace žalovaného

7. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Řízení před krajským soudem

8. Ve věci proběhlo dne 19. 4. 2023 na žádost žalovaného ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Obě strany při něm setrvaly na svých stanoviscích a žádné důkazy nad rámec správního spisu nenavrhly. Nad rámec dosud tvrzených skutkových okolností uvedly strany shodně, že trestní stíhání žalobce skončilo narovnáním, které není odůvodněno a žalobce se vzdal práva podat proti němu stížnost. K narovnání však došlo až po vydání napadeného rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba není důvodná.

Skutková zjištění

10. Soud nejprve stručně nastíní skutkové okolnosti případu a procesní vývoj. Žalobce brojí proti procesnímu postupu služebního orgánu. Ten propustil žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, který vykonával na místě zástupce vedoucího obvodního oddělení Šlapanice. Důvodem pro žalobcovo propuštění bylo jeho jednání naplňující znaky podvodu, které bylo způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Konkrétně si měl žalobce za smyšleným účelem natáčení dokumentu vypůjčit v březnu a dubnu 2021 od společnosti Barrandov Studio, a. s., originální četnické výstrojní součásti v hodnotě stovek tisíc korun českých (30 přileb, čepici, blůzu a plášť). Následně oznámil společnosti Barrandov Studio ztrátu vypůjčených věcí, ve skutečnosti však část těchto věcí zařadil do své soukromé sbírky a část prodal. Už od počátku přitom věděl, že deklarovaný účel pro zapůjčení těchto věcí není pravdivý.
11. Trestní řízení se žalobcem vedla Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále též GIBS), jejíž trestní spis je součástí správního spisu. V trestním spise se nachází celá řada důkazů o žalobcově jednání. V první řadě jde o dokumenty dosvědčující, že žalobce si výstrojní součásti skutečně vypůjčil pod smyšlenou záminkou, nahlásil jejich ztrátu a zaplatil za ně požadovanou náhradu cca 108 tis. Kč (smlouvy, dodací listy, žalobcův e-mail o ztrátě, tzv. nenávratka, faktura, protokoly o výsleších svědků ze spolku Zemské četnické velitelství). Celková hodnota věcí činila ve skutečnosti 619 tis. Kč (znalecký posudek). Dále lze ve spise nalézt důkazy svědčící o tom, že od 8. 4. 2021 nabízel žalobce na internetovém dražebním portálu Aukro vypůjčené četnické přilby k prodeji (výtisky internetových stránek, úřední záznam o vyhodnocení žalobcovy e-mailové schránky, úřední záznam o vyhodnocení odpovědi z AUKRO.CZ, úřední záznam o vyhodnocení šetření v otevřených zdrojích). Protože si inzerátu povšimla její zaměstnankyně, podala poškozená společnost Barrandov Studio na žalobce trestní oznámení. Z dokumentů ve spise vyplývá, že žalobce jednu přilbu prodal prostřednictvím portálu Aukro zájemci z řad veřejnosti za cca 27 tis. Kč, druhou pak přes prostředníka za cca 21 tis. Kč (výsledky svědků, zajištění obsahu žalobcovy e-mailové schránky, sms ze svědkova telefonu). Další přilbu prodal žalobce osobně, a to nastrčenému policistovi v rámci předstíraného převodu schváleného dozorujícím státním zástupcem (záznam o předstíraném převodu, protokol o vydání věci). Dále ve spise následují protokoly, z nichž vyplývá, že příslušníci GIBS našli většinu vypůjčených výstrojních součástí v rodinném domě u žalobcovy přítelkyně, jednu přilbu pak vydal žalobce dobrovolně v rámci prohlídky své služební kanceláře (protokol o provedení domovní prohlídky, protokol o provedení prohlídky jiných prostor). Žalobce se k tomuto jednání v trestním řízení doznal, jak vyplývá ze správního spisu (pokračování protokolu o výsledku obviněného ze dne 12. 11. 2021).
12. Služební orgán propustil žalobce ještě před tím, než bylo trestní řízení jakkoliv skončeno (rozhodnutím ze dne 1. 12. 2021). Žalobcovo propuštění odůvodnil služební orgán tím, že porušil služební slib zavrženíhodným jednáním, které má znaky trestného činu podvodu, a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie.

Právní posouzení

13. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013 - 25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Rozhodnutí obou stupňů přitom tvoří jediný celek a navzájem se doplňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012 - 47).
14. Žalobce svou námitku stran nepřezkoumatelnosti směřoval primárně vůči rozhodnutí o propuštění a vidí ji v tom, že služební orgán konkrétně neuvedl, proč jej propustil právě podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále též „zákon o služebním poměru“) a proč k tomu využil „zrychlený“ proces upravený v § 183 a násl. téhož zákona. Nutno zdůraznit, že žalobce nenamítá nic konkrétního proti samotnému využití daného „propouštěcí“ důvodu, ale jen brojí proti tomu, jak jeho užití služební orgán odůvodnil. Co se týče nepřezkoumatelnosti, žalobce chápe povinnost správního orgánu odůvodnit svůj postup velmi extenzivně. Aniž by soud hodnotil zákonnost postupu služebního orgánu a žalovaného, ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru pracuje s několika základními podmínkami pro jeho užití – musí jít o (i.) zavrženíhodné jednání, (ii.) mající znaky trestného činu, které (iii.) představuje porušení služebního slibu a (iv.) je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Pokud služební orgán propustí policistu s odkazem na toto ustanovení, jistě se musí v rozhodnutí vypořádat s naplněním těchto kritérií. Ovšem jsou-li skutečně naplněna, pak v žádném případě služební orgán nedluží žalobci vysvětlení, proč jej nepropustil podle jiného ustanovení. Propouštěcích důvodů je v § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru celkem třináct a je iracionální žádat u každého vysvětlení, proč je nepřiléhavý. Nyní služební orgán v rozhodnutí o propuštění podrobně popsal žalobcovo jednání a provedl stručnou úvahu o naplnění výše uvedených znaků. V žádném případě nejde o nepřezkoumatelné rozhodnutí. Navíc úvahy služebního orgánu k trestněprávní povaze žalobcova jednání doplnil žalovaný v odvolacím rozhodnutí. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.
15. Samotná podstata věci se týká § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, podle nějž musí být příslušník propuštěn, jestliže *porušil slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru*. Ve skutkových okolnostech popsané jednání žalobce nijak konkrétně nezpochybňuje. Ostatně v trestním řízení se doznal, což vyplývá ze spisu. Zpochybňuje však subsumpci svého jednání pod citované ustanovení. Na použití § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru navazuje speciální procesní postup, neboť propouštěcí proces lze vést ve zvláštním řízení podle § 183 a násl. téhož zákona. Ona zvláštnost se projevuje zejména v tom, že prvním úkonem ve věci může být rozhodnutí o propuštění (§ 184 odst. 2 zákona o služebním poměru) a prvostupňové řízení tak prakticky neprobíhá. Takový postup

samozřejmě upírá propouštěnému klasická práva ve správním řízení – právo nahlížet do spisu, činit důkazní a jiné návrhy, vyjadřovat v řízení své stanovisko apod. Účastník je může realizovat až v rámci odvolacího řízení. A právě podle § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru služební orgán postupoval při propuštění žalobce.

16. Krajský soud se proto nejdříve zaměřil na otázku, zda služební orgán chyboval při propuštění žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, který otevřel onu cestu pro zjednodušené řízení. A odpověď je jednoznačná, služební orgán postupoval správně. Z jazykového znění řešeného ustanovení vyplývá několik podmínek pro jeho aplikaci, jak už soud výše uvedl. Policista musí být propuštěn, pokud se (i) dopustil zavrženíhodného jednání, (ii) které má znaky trestného činu, (iii) je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, a (iv) porušil tím služební slib. Judikatura k citovanému ustanovení doplňuje, že existence pravomocného rozhodnutí trestního soudu není předpokladem jeho aplikace (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2015, čj. 11 Ad 22/2014 - 49).
17. Co se týká první podmínky, jednání naplňující znaky úmyslně spáchaného trestného činu je způsobilé ohrozit pověst bezpečnostního sboru vždy (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2010, čj. 22 Ca 177/2009 - 47, č. 2269/2011 Sb. NSS). Tuto podmínku lze proto v nynějším případě spojit s podmínkou druhou, tj. podřazením žalobcova jednání pod trestný čin podvodu podle § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Napadené rozhodnutí přitom jednoznačně popisuje jednání žalobce, které soud stručně shrnul v popisu skutkového stavu. Součástí správního spisu je dokumentace z trestního řízení vedeného Generální inspekcí bezpečnostních sborů, ze které žalovaný vycházel, což je zcela v pořádku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 As 87/2014-65, č. 3426/2016 Sb. NSS, bod 36). Dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobcovo jednání naplňuje znaky úmyslného trestného činu podvodu. Žalobce v řízení ani přímo nezpochybňuje, že by se jednání dopustil. Pouze tvrdí, že jeho doznání nezbavilo služební orgán povinnosti provést dokazování. Žalobce se tak snaží vytvořit dojem, že žalovaný svá skutková zjištění založil výhradně jen na jeho doznání. To je ovšem nesmysl. Krajský soud výše v popisu skutkového stavu stručně shrnul přehrášl důkazních prostředků, které o žalobcově jednání svědčí a které měly služební orgány k dispozici v podobě trestního spisu vedeného GIBS. Jen namátkou soud připomíná, že žalobce jednu z četnických přileb z majetku Barrandov Studio prodal nastrčenému policistovi v rámci předstíraného převodu a že naprostá většina údajně ztracených výstrojních součástí se našla v bytě jeho přítelkyně, jedna pak v jeho kanceláři. Skutek má tak soud za spolehlivě prokázaný.
18. Žalobce k tomu v podstatě pouze uvádí, že přesné podřazení jeho jednání pod znaky trestného činu provedl až žalovaný, čímž mu upřel právo na dvojinstanční řízení. Ano, prvostupňové rozhodnutí služebního orgánu je stručnější než napadené rozhodnutí. Služební orgán v něm ale na stranách 1 až 4 podrobně žalobcovo jednání popsal a na straně 5 ve stručnosti podřazení pod zákonnou normu § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku provedl. Už toto podřazení by podle krajského soudu bylo pro účely řízení o propuštění ze služebního poměru zcela dostačující. Žalovaný se nicméně v napadeném rozhodnutí přehledně věnoval obligatorním znakům skutkové podstaty tohoto trestného činu a postupně popsal objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku daného trestného činu. Takové „doplnění“ prvostupňového řízení je jistě přípustné. Krajský soud musí odkázat na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Ads 134/2012 - 47,

který – dokonce přímo ve věcech služebního poměru – zdůraznil zásadu jednotnosti správního řízení. Tedy, že odvolací správní orgán může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní svým odůvodněním. Pro věc je důležité, že skutkové okolnosti zjištěné služebním orgánem obstály, žalovaný neprováděl žádné doplnění dokazování, nepřišel s novým právním názorem a jeho rozhodnutí nemohlo být pro žalobce překvapivé.

19. Nad rámec uvedeného pak musí krajský soud zdůraznit dvě poznámky k žalobcově argumentaci. Za prvé, žalobce namítá, že ke změně odůvodnění sice může odvolací orgán přistoupit, ale jen pokud má jím doplňované odůvodnění prvostupňového orgánu oporu ve správním spise. Proti skutkovému stavu však žalobce nemá žádných námitek – skutkový stav prakticky vychází z trestního řízení. Žalobcem zdůrazněná podmínka tak byla v řízení beze zbytku splněna. Za druhé, žalobce namítá porušení zásady dvojinstančnosti s tím, že mu žalovaný odňal jednu přezkumnou instanci. Žalobce však mohl své námitky, v jejichž uplatnění mu žalovaný údajně zabránil, uvést v žalobě, aby s nimi seznámil soud. To neučinil dokonce ani na jednání, takže zjevně žádné konkrétní věcné námitky nemá.
20. Pokud jde o ostatní podmínky § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, žalobce jejich naplnění nezpochybňuje. Žalovaný popsal, že žalobcovo úmyslné jednání je zavrženíhodné, ohrožuje dobrou pověst policie a porušil tím svůj služební slib (zejména *„budu důsledně dodržovat právní a služební předpisy“* a *„budu se vždy a všude chovat tak, abych svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru“*). Věcné námitky proti tomuto posouzení žalobce nepřednesl, krajský soud proto považuje za nadbytečné se podrobně věnovat uvedeným podmínkám a lze ohledně nich odkázat na napadené rozhodnutí.
21. K aplikaci § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru žalobce ještě uvádí, že jeho aplikace není na úvaze služebního orgánu a judikatura Nejvyššího správního soudu vymezila přesné podmínky jeho užití. Zřejmě tak podle něj nebyly v tomto případě splněny. Pro žalobce by jistě bylo výhodnější, aby služební orgán vyčkal s jeho propuštěním na konec trestního řízení a propustil jej např. podle § 42 odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o služebním poměru (za předpokladu, že by byl odsouzen), neboť by byl po dobu trestního řízení zproštěn výkonu služby podle § 40 téhož zákona a dle § 124 odst. 6 zákona o služebním poměru by pobíral 50 % služebního příjmu. Zatímco však zproštění výkonu služby pouze zabraňuje tomu, aby službu vykonával policista, u kterého panují pochybnosti, zda je s ohledem na své prošetřované provinění způsobilý ji vykonávat odpovědně, propuštěním se Policie ČR zbavuje svého příslušníka, u nějž nemá žádnou pochybnost, že další služby „není hoden“, a nechce s ním být z tohoto důvodu nadále jakkoliv spojována.
22. Pokud jde o ona kritéria stanovená Nejvyšším správním soudem, nejde o závazný postup, ale spíše návod pro služební funkcionáře. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 9. 2016, čj. 10 As 61/2015 - 69 zahajuje svou úvahu slovy *„je na uvážení (a zároveň odpovědnosti) služebního funkcionáře, jaký zvolí postup a důvod pro propuštění ze služebního poměru“* (zvýraznění doplnil krajský soud). A dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2018, čj. 7 As 285/2018 - 30 doplnil, že *„... podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je namístě zejména tehdy, kdy hrozí, že trestní řízení nebude zahájeno nebo naopak bude ukončeno z důvodu, které nic nemění na tom, že jde o zavrženíhodné jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Postup podle tohoto písmene se nabízí také tehdy, pokud jde o trestný čin, který je snadno a jednoznačně dokazatelný i v řízení o propuštění ze služebního poměru.“*

23. Stručně řečeno, žalobcův případ zcela přesně odpovídá poslední citované větě. Jeho trestný čin byl prokázán natolik jistě již v průběhu trestního stíhání, že je to zcela postačující pro účely řízení o propuštění ze služebního poměru. Jen pro pořádek tak krajský soud doplňuje, že žalobce výše citované příklady uváděné Nejvyšší správním soudem vykládá jako závazné mantinely, ve kterých se služební orgán musí pohybovat. Tato úvaha je ale lichá. Nejvyšší správní soud ve zmíněných věcech akcentoval zejména různorodé situace, které mohou při propouštění policisty nastávat. Pokud služební orgán zjistí jednání policisty, které naplňuje znaky trestného činu, má několik možností. Nejrychlejší možnost, jak takového příslušníka propustit, je právě § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním příjmu. Výhodou je ona rychlost, protože služební orgán nemusí čekat na výsledek trestního řízení. Tento postup ale v sobě nese velké riziko. Služební orgán totiž musí popsat jednání propouštěného příslušníka a posoudit naplnění znaků trestného činu sám – nemá komfort odsuzujícího rozsudku, na který může jen odkázat a má „hotovo“. A musí o tom samozřejmě přesvědčit i soud. Pokud je s policistou zahájeno trestní řízení a jde o spleť kauzu, důkazy jsou nejednoznačné a výsledek též, zřejmě bude pro služební orgán nejlepší volbou vyčkat na pravomocný rozsudek. I v takovém případě ale samozřejmě může příslušníka propustit podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Otázkou ale je, jak takový postup ob stojí v odvolacím řízení a před soudem. Naopak u příslušníka, jehož úmyslné jednání je přehledně popsáno a on sám se k jednání dozná, není důvod vyčkávat s jeho propuštěním na konec trestního řízení. I tato námitka je proto nedůvodná a služební orgán se žádné libovůle nedopustil.
24. Jelikož byl postup služebního orgánu podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru zákonný, zbývá posoudit procesní cesta podle § 184 odst. 2 téhož zákona, tedy, že prvním úkonem ve věci bylo rozhodnutí o propuštění. Ze zákonné úpravy vyplývají dvě základní podmínky pro tento postup. Za prvé musí jít o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, neboť jen pro tento propouštěcí důvod je zmíněná procesní úprava aplikovatelná. To je splněno. Druhou podmínkou je, že skutkový stav zjištěný služebním orgánem nezavdává příčiny o něm pochybovat a je zjištěn v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí. I tato podmínka je v řízení splněna. Zjišťování skutkového stavu se bude v těchto věcech upínat k jednání, za které je příslušník propouštěn. To má služební orgán v řízení podrobně zadokumentováno a žalobcovo jednání je jasně popsáno v trestním spise. Žalobce neuvádí žádné námitky, kterými by zjištěný skutkový stav jakkoliv zpochybnil.
25. Soud na závěr shrnuje, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobce pouze zpochybňoval procesní postup služebního orgánu a žalovaného, který byl však zcela správný.

VI. Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. 4. 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu